

TISZTULÁS

„Azért élünk a földön, hogy a magunkban és másokban levő sötétségeket megváltani engedjük. Egyedül a szeretet oldja fel a sötétségeket. A szeretet vonzásában az ember egyre inkább el tudja fogadni önmagát és sötétségeit, egyre inkább el tudja viselni azokat, és meg tudja engedni azok megváltását. Ezt az utat nem csak magunknak, hanem mások miatt is meg kell tennünk. Amikor valaki segíteni akar másnak ebben a megváltási folyamatban, sok szeretetet kell sugározni. Téved, aki azt hiszi, úgy is segíthet az embereknek a megváltásban, hogy közben nem teszi ki saját magát a megváltás folyamatának. Mindenki azt sugározza, amije van...” (Jálics: Szemlélődő lelkigyakorlat, 177 old)

Ahogy elolvasom Jálics Ferenc jezsuita sorait, melyik szó, mondat érint különösképpen?

Néha hallok olyan mondatokat (nemcsak nagybőjtben), hogy meg kell változni, ki kell írtani önmagunkból a bűnös szokásokat. A megtérés szó a latinból ered: nem megváltozást jelent, hanem ODAFORDULÁST. Melyik utat szoktam inkább választani: majd ha tiszta vagyok, majd ha már emelt fővel állhatok előtted, akkor jövök, Uram vagy meg tudok állni összetörtséggemmel, szégyenemmel is Előtte?

A zsolnárossal együtt én is kérhetem: „Ragyogtasd ránc arcodat, Uram, és mi szabadok leszünk!” A szégyen nem az Istentől jön. Ahogy Lytta Basset svájci teológus írja: „Az emberi méltóságunkért folytatott legnagyobb belső küzdelem, hogy megmaradjunk az Istennel való szemtől-szembeni kapcsolatban.” A hét folyamán elképzelhetem a lelkemet mint egy erdő, rét, kert, amelyben mindenféle szépségek, és gaz is elfér egymás mellett. S nézzem, érezzek bele abba, ahogy a Jóisten napja felkel, és ráragyog erre. Engedjek a Teremtő örömének a saját szégyenemmel szemben 😊 Szép hetet!